Νεοχώρι Λεύκτρου Δυτικής Μάνης , 9 Νοεμβρίου 2026

Αγαπητέ Νίκο,

Αγαπητέ Γιώργη,

Σήμερα σας γράφω για να σας διηγηθώ μια ιστορία. Μια ιστορία που σας αφορά. Πρόκειται για μια δική μου ιστορία, πριν από λίγους μήνες. Οι ρίζες της ξεκινούν από αυτόν τον τόπο, μα αγγίζουν ανθρώπους πολύ πέρα από αυτόν, εκεί όπου η σκέψη και το βίωμα αλληλοτροφοδοτούνται.

Και καθώς τη φέρνω τώρα στο νου μου, είναι σαν να ξαναβρίσκομαι εκεί.

Με βιαστικά βήματα, κατηφορίζοντας από τη Γονάτσα, έρχομαι να σας συναντήσω εκεί, στο ραντεβού μας, στο λευκό σπιτάκι της Καλόγριας. Από μακριά σας βλέπω ως δύο φιγούρες. Εσύ, Νίκο, στέκεσαι ακίνητος και κοιτάς τον Γιώργη, που κάτι σου λέει κουνώντας τα χέρια του και σου δείχνει κάτι, με εκείνη τη ζωντάνια και την ορμή με τις οποίες τον περιγράφεις μέσα από το έργο σου.

Πλησιάζω κοντά. Κοιτάζω μία τον έναν και μία τον άλλον, με βλέμμα αχόρταγο, για να κρατήσω όσα περισσότερα μπορώ από αυτή την εικόνα. Θέλω τόσα να σας πω... Τι να σας πρωτοπώ! Τόσες οι σκέψεις, όσα και τα συναισθήματα που με κατακλύζουν.

Μπαίνω ανάμεσά σας. Τρυπώνω τα χέρια μου μέσα από τους αγκώνες σας και μαζί, αγκαζέ, ξεκινάμε έναν περίπατο κατά μήκος της «χρυσής αμμούδας», που αυτή την εποχή έχει τη γνώριμη όψη εκείνης στις ασπρόμαυρες φωτογραφίες που έχουν πέσει κατά καιρούς στα χέρια μου... και πολύ μου αρέσει αυτό!

Πιάνω τον εαυτό μου να γίνεται παρατηρήτρια και των τριών μας. Με βλέπω να μιλάω συνεχώς. Εσύ, Νίκο, με ακούς με προσοχή και κάτι προσπαθείς να σημειώσεις στο λευκό χαρτάκι που έχεις βγάλει από την αριστερή σου τσέπη. Εσύ, Γιώργη, κουνάς το κεφάλι σου πότε με απορία, πότε με απογοήτευση και πότε με θαυμασμό για όλα όσα σας περιγράφω.

Ο περίπατος μακρύς, όπως και η κουβέντα μας. Η ώρα περνάει γρήγορα, οι ώρες...

Νιώθω ξαλαφρωμένη που κατάφερα να σας εξομολογηθώ και να σας μεταφέρω όλα αυτά που τόσα χρόνια κουβαλούσα μέσα μου. Που κατάφερα να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου, γιατί, μέσα από τη στάση ζωής σας, τη διαφορετικότητά σας, την ελευθερία της σκέψης και τη διαρκή αναζήτηση, μου θυμίζετε το θάρρος που χρειάζεται για να ζει κανείς με πληρότητα.

Δεν σας κρύβω ότι σας φέρω και τους δύο μέσα μου. Άλλες φορές υπερισχύει ο Νίκος, με την τάση μου να απομονώνομαι και να χάνομαι στα μονοπάτια του μυαλού μου, δημιουργώντας δρόμους για να διοχετεύω τις αναζητήσεις μου. Άλλες φορές υπερισχύει ο Ζορμπάς, σε έναν αγώνα παντός καιρού και συνθηκών. Τον ενεργοποιώ κυρίως όταν πρέπει να βρω άμεσες απαντήσεις σε απρόοπτα προβλήματα που φαντάζουν δυσεπίλυτα. Έχω, μάλιστα, ονομάσει αυτή τη μέθοδο «Ζορμπική Μέθοδο», που σημαίνει ότι κρατάμε την ψυχραιμία μας, γινόμαστε ευέλικτοι, προστατεύουμε την ουσία και συνεχίζουμε...

Και κάπου εδώ βλέπω τον εαυτό μου σε μια ξύλινη βαρκούλα που ξεμακραίνει στον ορίζοντα. Με ένα πλατύ χαμόγελο αποτυπώνω την εικόνα που μου φανερώνεται μπροστά μου. Εσύ, Νίκο, καθιστός στην αμμουδιά, γράφεις όλα όσα μόλις σου έχω αποκαλύψει. Εσύ, Γιώργη, όρθιος, με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό, μου απαντάς με ένα «όπα». Ένα «όπα» που αντηχεί σε κάθε βουνοκορφή του Ταΰγετου, σε κάθε φυλλωσιά των δέντρων, σε κάθε κύμα της θάλασσας που έρχεται και σκάει στην παραλία της Καλόγριας... σε κάθε ξανθό κόκκο της αμμουδιάς της.

Ένα ΟΠΑ, με δύο φωνήεντα και ένα Π — μια «πύλη» για της ζωής μας τα αδιέξοδα.

Βασιλική Κατέρη